

Всички топоними, свързани с християнския култ, очертават Сливен през средновековието като важен духовен център, което е съотносимо с преданието за Малка Света гора Сливенска. (Шкорпил 1884).

* * *

От средата на XIV в. започват системните набези на османските турци и постепенното завоюване на земите на разпокъсаните балкански страни. Завладяването на Одрин около 1360 г., а след това и на Ямбол отваря подстъпите към Сливенския край. Преки източници на исторически сведения за тези събития липсват, но триста години по-късно спомените за това са все още живи и османският пътешественик Евлия Челеби, пишейки за Сливен, съобщава, че султан Мурад Худавендилар (Мурад II, 1360–1389) обсадил Сливенската крепост и я съборил, понеже срещнал мъчнотии при превземането ѝ (Табаков, т. II, 2002: 5) За завладяването със сила и предателството на крепостта Шешкиград, защитавана от сподвижници на цар Иван Шишман, пише Панайот Хитов. (Хитов 1940: 50). Много са преданията за падането на крепости и чрез предателство (Демирев и др. 2011: 90–184).

Не е изключено някои крепости и селища, поради невъзможност за успешна съпротива, да са се предали при определени условия. Прави впечатление в османски документи, че почти във всички села на изток от Сливен е имало войнугани. (ТИБИ VII 1971: 125)

Османската власт се стреми чрез унищожаване на част от населението, насилствено или доброволно налагане на исляма, завземане на плодородните земи и изтласкване на българите към горските и планински райони да изгради ситурен тил на столицата Одрин, а от 1453 – Цариград. Пристъпва се към заселване на скотовъдни номадски племена в завоюваните земи. Най-масово е преселването на юруците. Те са организирани в преселнически групи, обозначени с тюркската дума *оба* с няколко значения (Севортыян 1974: 400), но в случая със значение ‘преселническа група’. Обикновено групата носи името на предводителя (старейшината) си. След заселването на конкретно място името става топоним. Поради близостта до столицата Сливенско е подложено на силен натиск и са налице няколко такива селища: *Терзи обасъ*, по-късно *Терзобас* (Шивачево), *Чок обасъ* – Чокоба, *Касъм оба* – Касъмово (Чинтулово). През XVII в. в османски документи за Сливенската каза са споменати още няколко неидентифицирани селища: *Сипат оба*, *Хасан обасъ*, *Рамазан обасъ* (Грозданова 1989: 420–426; НБКМ, ор. отд. , ф. 138, а.е. 6/22. Този процес засяга и други съседни райони. Старото име на с. Червенаково е *Алобасъ*, по-късно *Алобас*.

Освен тези имена на селища са останали и названия, свързани с дейността на юруците: *Юрушки дол*, северозападно от Сливен, *Юруклука*, югоизточно от с. Сборище, *Урушка пътека*, северно от с. Раково, *Урушка (Вирушка) могила* и *Урушки дол*, южно от с. Оризари. В Твърдишко, но извън Сливенска околия, е с. Сърцево със старо име *Юруклери*, преведено неточно от юрен ‘сърце’.